

Justisdepartementet
postmottak@jd.dep.no

Vår dato 02.12.09
Deres dato 23.09.09
Vår referanse 245329
Deres referanse 200906320 EP

JUSTISDEPARTEMENTET	
02 DES 2009	
SAKSNR.:	200906320
AVD/KONT/BEH:	LOV/EP/IKC
DOK.NR. 24	ARKIVKODE:

Høring: Finansinstitusjoners pantsettelse av egne kunders innskuddskonti

Næringslivets Hovedorganisasjon (NHO) er enig i at det aktuelle rettsspørsmålet bør avklares uttrykkelig, enten på den ene eller andre måten.

Dagens regler gir ganske vid adgang for finansinstitusjonene til å betinge seg sikkerhet i innskuddskonti, og – som departementet antyder – kan det være uklart hvor stort behovet er for pantsettelsesadgang ved siden av disse reglene.

Åpner man uttrykkelig for pantsettelsesadgang, legger vi til grunn at finansinstitusjonene i deres standard innskuddsvilkår vil kreve at innskyteren – så langt det er mulig etter loven – pantsetter kravet til fordel for institusjonen. Etter vår vurdering vil dette i praksis bety at innskyter ikke kan benytte innskuddet som sikkerhet for gjeld til andre enn den ene panthaveren, all den tid lånebeløpet oftest overstiger innskuddet.

En slik ordning vil sannsynligvis også føre til at långivere (i enda større grad enn i dag) vil kreve at låntakere har alle sine innskudd hos långiver, for dermed å øke sikkerheten for lånene. Dette reduserer antagelig fleksibiliteten for låntakerne.

Gitt antagelsene ovenfor, er det sannsynlig at pantsettelsesadgang vil kunne ha betydning for konkurransen i bankmarkedet for hhv. innskudd og utlån. Etter NHOs oppfatning er dette er marked der det er viktig med effektiv konkurranse.

Det er i seg selv positivt at rettslig risiko blir redusert. Hvis pantsettelsesadgang fører til redusert risiko for finansinstitusjonene, bør man forvente at bankene lar denne komme kundene til gode i form av gunstigere lånebetingelser.

Følger man opp forslaget i høringsnotatet, blir det spørsmål om hvordan rettsvern kan etableres. Tinglysning vil føre til administrative kostnader både hos panthaver og pantsetter, som i praksis vil måtte dekkes av pantsetter. Hensynet til notoritet vil i de tilfellene det her er snakk om – der en finansinstitusjon er panthaver – være tilstrekkelig ivarett ved skriftlig avtale mellom panthaver og pantsetter.

I en konkurssituasjon vil det regelmessig uansett være slik at det i det alt vesentlige er de prioriterte fordringshavere som får noe dekning i poet. I den grad uprioriterte fordringshavere så langt har fått noe ut av konti konkursdebitor har hatt i bank, vil en

utvidelse av pantsettelsesadgangen ytterligere forringe de uprioriterte kreditorers dekningsmulighet.

Vi gjør oppmerksom på at separate høringsuttalelser kan komme fra våre 20 landsforeninger.

Vennlig hilsen
NÆRINGSLIVETS HOVEDORGANISASJON
Næringsjuridisk avdeling

Ingebjørg Harto
avdelingsdirektør